

STEVE BERRY

UKOPIŠ

KARLA VELIKÉHO

STEVE BERRY

RUKOPIŠ

KARLA VELIKÉHO

2013

Copyright © 2008 by Steve Berry
Endpaper map © 2008 by David Lindroth
Translation © 2009, 2013 by Hana Pernicová
Cover design © 2009, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického original THE CHARLEMAGNE PURSUIT,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2008,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červenci 2013

ISBN 978-80-7303-941-7

*Pro Pam Ahearnovou a Marka Tavaniho,
kteří přetavují mé sny ve skutečnost*

PODEKOVÁNÍ

U každé knihy děkuji báječným lidem z Random House a ani tahle není výjimkou. Gina Centrellová, Libby McGuireová, Cindy Murrayová, Kim Hoveyová, Christine Cabellová, Beck Stvan, Carole Lowensteinová, jakož i další z oddělení marketingu a prodeje – těm všem patří můj srdečný dík. Smekám klobouk před Laurou Jorstadovou, jež korigovala všechny mé romány. Žádný spisovatel si nemůže přát lepší a profesionálnější spolupracovníky.

Zvláštní dík patří přátelským lidem v Cáchách, kteří nesmírně trpělivě odpovídali na mé neodbytné otázky. A už dlouho dlužím zmínku i poděkování Ronu Chamblinovi, vlastníku knihkupectví Chamblaine Bookmine v Jacksonville na Floridě, kde už léta sháním pro svá díla většinu podkladových materiálů. Je to úžasné místo. Díky, Rone, žeš ho vytvořil. A zdravím naši Australanku Kate Taperellovou, jež mi poskytla inspirující vhled do duše a mluvy lidí u protinožců.

Na závěr chci tuto knihu věnovat své agentce Pam Ahearnové a svému redaktorovi Marku Tavanimu. Pam mě roku 1995 přijala mezi své klienty a pak strpěla pětaosmdesát odmítnutí během sedmi let, než jsme prorazili. Tomu se říká trpělivost! A Mark vykázal obdivuhodnou kuráž, když se ujal potrhleho právníka, který chtěl psát knihy.

Všichni jsme to přežili.

Dlužím Pam a Markovi víc, než kterákoli lidská bytost dokáže během svého života splatit.

Děkuji vám.

Za všechno.

Studuj minulost, abys odhadl budoucnost.

KONFUCIUS

Prastaří Mistři byli laskaví, záhadní, vážní, vstřícní. Hloubka jejich vědomostí je nepředstavitelná. Jelikož je nepředstavitelná, nemůžeme učinit nic víc než popsat je zvnějšku. Byli pozorní jako lidé přecházející zimní řeku. Ostražití jako lidé uvědomující si nebezpečí. Zdvořilí jako hosté na návštěvě. Poddajní jako led při oblevě. Prostí jako nepracované kusy dřeva.

LAO-C' (604 PŘ. N. L.)

Kdo rozvrací svůj dům, zdědí vítr.

KNIHA PŘÍSLOVÍ, 11:29

Prolog

Listopad 1971

Rozječel se alarm a Forrest Malone zpozorněl.
„Hloubka?“ křikl.

„Sto osmdesát tři metrů.“

„Co je pod námi?“

„Dalších šest set metrů ledové vody.“

Malone přelétl pohledem ukazatele s údaji o poloze a teplotě. Ve stísněné řídicí sekci seděl po jeho pravici navigátor a nalevo se tísnil kormidelník. Oba měli ruce jako přilepené k ovládacím pákám. Kontrolky se rozsvěcovaly a zhasínaly.

„Zpomalit na dva uzly.“

Ponorka se zakymácela.

Alarm ztichl. Řídicí sekce se ponořila do tmy.

„Kapitáne, hlášení z reaktorové místnosti. U jedné z regulačních tyčí se spálila pojistka.“

Maloneovi bylo jasné, co následovalo: Bezpečnostní mechanismy zabudované do téhle náladové mašiny automaticky zasunuly ostatní tyče a reaktor se vypnul – byl odstaven. Dalo se udělat jen jediné. „Přejít na baterie.“

Rozsvítilo se slabé nouzové osvětlení. Do řídicí sekce vtrhl lodní inženýr Flanders, úpravný a energický profesionál, k němuž Malone choval plnou důvěru. „Tak spusťte, Tome.“

„Nevím, jak moc je to zlé a jak dlouho nám potrvá oprava, ale potřebujeme snížit elektrické zatížení.“

Už dřív se jim stalo, že vysadil pohon, vlastně už několikrát, a Malone věděl, že když se budou chovat rozumně, baterie by měly být s to nahradit reaktor po dobu dvou dnů. Posádka prošla tvrdým výcvikem právě pro případ takových situací, jenomže v manuálu stálo, že jakmile se reaktor zastaví, musí se restartovat nejpozději za hodinu. Kdyby to trvalo déle, je nutno dopravit plavidlo do nejbližšího přístavu.

A ten byl skoro dva a půl tisíce kilometrů daleko.

„Vypnout všechno, co nepotřebujeme,“ nařídil.

„Bude těžké udržet polohu, kapitáne,“ poznamenal navigátor.

Malone znal Archimedův zákon. Předmět, který váží stejně jako odpovídající objem vody, se nepotápí ani nestoupá k hladině. Vzhledem k neutrálnímu vztlaku zůstává tam, kde je. Na tomto základním principu funguje každá ponorka – drží se pod hladinou a manévruje díky motorům. Bez elektřiny motory nepoběží a plavidlo nebude možné řídit. Se všemi problémy by se daleko snáz vypořádali na hladině, jenomže nad nimi nebylo otevřené moře. Vězeli pod ledovým příkrovem.

„Kapitáne, strojovna hlásí menší průsak v hydraulice.“

„Menší průsak?“ zeptal se Malone. „Zrovna teď?“

„Všimli si toho už dřív, ale teď vzhledem ke snížení výkonu žádají o povolení uzavřít ventil, aby mohli vyměnit hadici.“

Logické. „Ať to udělají. Doufám, že už je to poslední špatná zpráva.“ Obrátil se k technikovi u sonaru. „Jak to vypadá před námi?“

Všichni námořníci na ponorkách dají na zkušenosti svých předchůdců. Ti, kdo se potýkali se zamrzlým mořem před nimi, jim odkázali dvě důležitá ponaučení: Nikdy nenarážej do ničeho zmrzlého, pokud nutně nemusíš, a když už musíš, opři se přídí o led, jemně přitlač a modli se.

„Vepředu čisto,“ ozvalo se od sonaru.

„Začíná nás strhávat proud,“ upozornil navigátor.

„Vyrovnávejte polohu. Ale šetřete elektřinou.“

Zničehonic se příd ponorky ostře sklonila dolů.

„Co se sakra děje?“ zamumlal Malone.

„Žádové hloubkové kormidlo se nastavilo na plný ponor,“ vykřikl kormidelník. Vyskočil na nohy a vší silou k sobě přitáhl řídicí páku. „Nereaguje!“

„Blounte, pomozte mu!“ zařval Malone.

Blount se vymrštil od sonaru a rozběhl se kormidelníkovi na pomoc. Náklon se zvětšoval. Malone se chytil stolu s mapami. Všechno, co nebylo přišroubované, se valilo kupředu jako lavina.

„Nouzové ovládání kormidel,“ vyštěkl.

Úhel stoupal.

„Přes pětáctýřicet stupňů,“ ohlásil navigátor. „Kormidla pořád na plný ponor. Nefungují.“

Malone se držel stolu a pokoušel se udržet rovnováhu.

„Dvě stě sedmdesát pět metrů a klesáme.“

Číslice na hloubkoměru se protáčely takovou rychlostí, že splývaly. Plavidlo bylo dimenzováno na devět set patnáct metrů, jenže dno se rychle blížilo a vnější tlak vody stoupal – stoupne-li příliš vysoko anebo příliš prudce, trup se zborťí. I když narazit s běžícími motory do dna taky nebyla zrovna lákavá vyhlídka.

Zbývalo jen jediné.

„Okamžitě zpětný chod! Vyprázdnit všechny zátěžové nádrže!“

Strojovna splnila rozkaz. Ponorka zavibrovala. V nádržích zahučelo, jak se dovnitř vevalil stlačený vzduch a vyháněl z nich vodu. Navigátor se pevně přidržel a stejně tak i kormidelník; připravovali se na to, co vzápětí přijde.

Obnovil se kladný vztlak.

Sestup se zpomalil.

Příd se zvedla a pak se vyrovnala.

„Udržovat hloubku,“ nařídil Malone. „Nahoru nechci.“

Kormidelník uposlechl rozkaz.

„Kolik zbývá ke dnu?“

Blount se vrátil na svoje stanoviště. „Šedesát metrů.“

Malone zalétl očima ke hloubkoměru. 731 metrů. Trup sténal námahou, ale odolával. Upřel pohled na ukazatele netěsností. Podle kontrolky všechny ventily a spoje pevně držely. Konečně aspoň jedna dobrá zpráva.

„Posaďte nás na dno.“

Tahle ponorka měla oproti ostatním tu výhodu, že dokázala dosednout na mořské dno. Byla to jen jedna z mnoha rafinovaností, kterými oplývala – vedle posílení pohonných a řídicích systémů, jehož názornou demonstraci právě zažili.

Ponorka dosedla na dno.

Muži ve velitelské sekci hleděli jeden na druhého. Nikdo nepromluvil. Nebylo potřeba. Malone věděl, co jim letí hlavou: *To bylo o chlup.*

„Víme, co se stalo?“ zeptal se.

„Strojovna hlásí, že jakmile uzavřeli kvůli opravě ventil, selhaly normální i nouzové mechanismy řízení. Nikdy dřív k tomu nedošlo.“

„Jako bych to nevěděl.“

„Ventil je znovu otevřený.“

Malone se pousmál nad způsobem, jakým mu inženýr nepřímo sdělil: *Kdybych věděl víc, řekl bych to.* „Dobře, řekněte jim, ať to spraví. Co reaktor?“

Na zvládnutí neplánovaného sestupu určitě spotřebovali sakra hodně energie z baterií.

„Pořád stojí,“ oznámil jeho zástupce.

Hodina, během níž ho potřebovali znovu nahodit, rychle brala zaslavé.

„Kapitáne,“ ozval se Blount od sonaru. „Kontakt zvenčí na trupu. Na více místech. Něco pevného. Zřejmě jsme dosedli na kamení.“

Malone se rozhodl riskovat další ztrátu energie. „Zapněte kamery a vnější osvětlení. Ale jen na chvíličku.“

Na videozáběrech se objevila čistá voda se třpytivými pohyblivými skvrnkami drobouckého podmořského života. Ponorku obklopovaly balvany povalující se na mořském dně v roztodivných úhlech.

„To je zvláštní,“ vyhrkl kdosi.

Malone si toho všiml taky. „To nejsou balvany. Jsou to kamené bloky. A veliké. Kvádry a krychle. Posviťte na některý.“

Blount sáhl po ovladačích a kamera zaostřila na nejbližší stěnu jednoho kamene.

„Panebože,“ vydechl zástupce.

Na kameni se rýsovaly znaky. Nebylo to písmo, tedy přinejmenším žádné písmo, které by Malone znal. Vypadalo trochu jako oblá kurzíva. Znaky se spojovaly do skupinek připomínajících slova, ale nic z toho nedokázal přečíst.

„Na ostatních je to taky,“ ozval se Blount a Malone si prohlédl další záběry.

Ocitli se uprostřed zříceniny; její ruiny se nad nimi přízračně tyčily.

„Vypnout kamery,“ rozkázal Malone. Momentálně mu záleželo víc na energii než na paměťihodnostech kolem. „Nevadí, když zůstaneme bez pohybu?“

„Dosedli jsme na prázdné místo,“ odpověděl Blount. „Je to dobré.“

Vtom se znovu rozeřval alarm. Malone okamžitě zjistil příčinu – elektrické panely.

„Kapitáne, potřebuji vás vepředu,“ ozvalo se přes poplachový signál.

Malone se propletl ven z řídicí sekce. U paty žebříku vedoucího nahoru do věže už na něj čekal inženýr.

Poplašný signál umkl.

Malone ucítil horko a sklopil oči k podlaze. Shýbl se a zlehka se dotkl kovu. Pálil jako ďas. To nevypadalo ani trochu dobře. Pod podlahou bylo v hliníkové šachtě uloženo sto padesát zinko-stříbrných baterií. Z trpké zkušenosti věděl, že jsou spíš na okrasu než k užítu, protože s nimi ustavičně byly potíže.

Strojník už odšroubovával čtyři šrouby, které držely jeden z plátů podlahy. Sundal ho a zespodu se vyvalil žhavý oblak kouře. Malone okamžitě pochopil, co se děje. Roztok hydroxidu draselného v bateriích vytekl.

Už zase.

Rychle vrátili plát na místo, jenže tím získají nanejvýš pár minut. Ventilační systém brzy rozptýlí zplodiny hoření po celé lodi, a jelikož nemají možnost odvětrat jedovatý vzduch, všechny je to zabije.

Malone se rozběhl zpátky do řídicí sekce.

Nechtělo se mu umřít, ale jejich šance rapidně klesaly. Šestadvacet let sloužil na ponorkách – dieselových i jaderných. Prošel tvrdým výběrem, při kterém uspěje jen jeden z pěti uchazečů, protože školy ponorkového námořnictva si dávají záležet, aby si při testech tělesné zdatnosti, rychlosti reakcí i při psychologických pohovorech všichni hrábli až na dno. Hned při první plavbě dostal od svého kapitána čestný odznak se stříbrnými delfiny a sám ho později udělil mnoha jiným.

Takže věděl, jak na tom je.

Spadla opona.

Když vcházel do řídicí místnosti, připraven alespoň předstírat, že ještě mají naději, hlavou mu kupodivu táhla jen jediná myšlenka. Na syna. Kterému je deset. A který bude vyrůstat bez otce.

Mám tě hrozně moc rád, Cottone.

PRVNÍ ČÁST

1

Garmisch, Německo Úterý 11. prosince, současnost 13:40

Cotton Malone nenáviděl uzavřené prostory. A ještě k tomu byla kabina lanovky narvaná. Většinu pasažérů tvořili výletníci v pestrobarevném oblečení, s lyžemi a hůlkami přes rameno. Byla to pestrá národnostní směsice – Italové, pár Švýcarů, hrstka Francouzů, ale většinou Němci. Nastoupil mezi prvními, takže se naštěstí propracoval k jednomu zamrzlému oknu a trochu se mu ulevilo. O tři tisíce metrů výš se proti ocelově modrému nebi výhrůžně zvedala Zugspitze, jejíž impozantní šedý vrchol se zahalil sněhovou čepicí blížící se zimy.

Muselo mu přeskočit, že souhlasil s tímhle místem.

Lanovka pokračovala v závratném stoupání, minula další ocelový nosník zasazený do skalnatého úbočí.

Malone byl nervózní, a nejen z té výšky a tlačenice. Na nejvyšší hoře Německa na něj bude čekat dávný příznak. Vyhýbal se tomu dostaveníčku už skoro čtyřicet let. Lidé, kteří pohřbili minulost tak odhodlaně jako on, by jí neměli pomáhat z hrobu.

A přece se zrovna k tomu chystal.

Drncání zpomalovalo. Lanovka dojela na konečnou a zastavila.

Lyžaři se vyhrnuli ven a zamířili k jiné, která je dopraví o kus níž k vysokohorskému lyžařskému centru s chatou a čekajícími svahy. Malone nelyžoval, teď ani nikdy dřív, a nijak o ten sport nestál.

Prorazil si cestu návštěvnickým centrem, které se podle žluté cedulky nazývalo Müncher Haus. Jedné polovině budovy vévodila restaurace, zbytek se využíval jako divadlo, snack bar, observatoř, obchod se suvenýry a meteorologická stanice.

Opřel se do dveří z tlustého skla a vyšel na terasu ohrazenou zábradlím. Na rtech ho zaštípal alpský mráz. Podle toho, co říkala Stephanie Nelleová, má jeho kontakt čekat na vyhlídkové plošině. Jedno bylo jasné – díky třem kilometrům nadmořské výšky tady jejich schůzka proběhne v daleko větším soukromí než kdekoli jinde.

Zugspitze se nacházela na hranicích. Na jihu se směrem do Rakouska zvedaly hřbeny zasněžených hor. Na severu lemoval mělké okrouhlé údolí prstenec rozeklaných skalnatých štítů. Německý Garmisch a jeho sesterskou vesnici Partenkirchen halil tenký závoj ledové mlhy. Byla to mekka sportovců – celý tenhle kraj vyhledávali nejen lyžaři, ale i ti, kdo holdují jízdě na bobech, bruslení a curlingu.

To byly další sporty, kterým se Malone vyhýbal.

Vyhlídková terasa byla opuštěná až na jakýsi postarší pár a několik lyžařů, kteří se tu zřejmě zastavili, aby se potěšili dalekým rozhledem. Malone sem přišel odhalit tajemství – tajemství, které ho pronásledovalo ode dne, kdy muži v uniformách oznámili jeho matce, že její manžel zahynul.

„Před osmačtyřiceti hodinami jsme s ponorkou ztratili kontakt. Vyslali jsme do severního Atlantiku pátrací a záchranné lodě a ty pročesaly její poslední známou polohu. Před šesti hodinami se neštěstí potvrdilo. Rodinám jsme nic neřekli, dokud jsme nevěděli naprosto jistě, že nikdo nepřežil.“

Matka vůbec neplakala, to nebyl její styl, ale zdrtilo ji to. V Maloneově dospívající mysli se během let líhly otázky. Vláda jim kromě oficiálních prohlášení vlastně nic nevysvětlila. Když později Malone vstoupil do vojenského námořnictva, pokusil se získat přístup ke zprávě komise, která potopení ponorky vyšetřovala, ale zjistil, že spadá mezi tajné materiály. Za nějakou dobu to zkusil znovu – poté, co se stal agentem ministerstva spravedlnosti a obdržel prověrku na vysoký stupeň utajení. Bez úspěchu. Když za ním přijel na prázdniny jeho patnáctiletý syn Gary, vynořily se otázky znovu. Gary sice dědečka nikdy nepoznal, ale chtěl se o něm dozvědět co nejvíc, hlavně o tom, jak zahynul. O potopení ponorky *USS Blazek* v listopadu 1971 se psalo v novinách, takže si mnohá z těch starých líčení přečetli na internetu. Poví-

dání s Garym oživilo Maloneovy staré pochybnosti natolik, že se konečně rozhoupal k akci.

Sevřel ruce, zastrčil si je do kapes bundy a začal se procházet po terase.

Zábradlí bylo hustě poseto dalekohledy. U jednoho stála jakási žena s tmavými vlasy staženými do nevzhledného drdolu. Měla na sobě křiklavou kombinézu a vedle ní se opíraly o zábradlí lyže a hůlky. Dívala se dolů do údolí.

Jakoby nic k ní popošel. Už dávno si osvojil pravidlo nikdy nespěchat. Z toho koukají jen potíže.

„Nádherná scenérie,“ prohodil.

Otočila se. „To rozhodně.“

Měla skořicovou pleť a ve tvaru jejích úst, nosu a očí bylo cosi egyptského, takže Malone usoudil, že některý její předek nejspíš pocházel z Blízkého východu.

„Jsem Cotton Malone.“

„Jak jste poznal, že já jsem ten, s kým se máte sejít?“

Ukázal na hnědou obálku položenou u podstavce dalekohledu. „Vidím, že si nepřipadáte jako na důležité misi.“ Usmál se. „Vyřizujete pochůzku?“

„Tak něco. Přijela jsem si sem zalyžovat. Konečně mám týden volna a splnila jsem si dávné přání. Stephanie mě požádala, jestli bych s sebou nevzala tohleto,“ mávla rukou směrem k obálce a vrátila se k prohlížení údolí. „Jestli vám to nevadí, budu se dál dívat. Stojí to euro a chci si to tam dole prohlédnout.“

Přejížděla dalekohledem německé údolí táhnoucí se na kilometry daleko.

„Máte nějaké jméno?“ zeptal se.

„Jessica,“ odpověděla, aniž odtrhla oči od okuláru.

Natáhl se po obálce.

Přehradila mu cestu botou. „Ne tak hrr. Stephanie mi kladla na srdce, ať se napřed ujistím, jestli chápete, že vy dva jste si teď kvit.“

Malone loni své bývalé nadřízené pomohl ve Francii. Řekla mu tenkrát, že mu dluží protislužbu a ať prý si ji vybere rozumně.

A to taky udělal.

„Souhlasím. Dluh je vyrovnán.“

Jessica se odvrátila od dalekohledu, tváře zčervenale větrem. „Slyšela jsem o vás vyprávět v Magellan Billetu. Jste hotová legenda. Jeden z původních dvanácti agentů.“

„Netušil jsem, že jsem tak populární.“

„Stephanie taky říkala, že jste skromný.“

Neměl náladu na komplimenty. Čekala na něj minulost. „Dáte mi ten spis?“

Zajiskřilo jí v očích. „Ovšem.“

Zvedl obálku a ze všeho nejdřív ho napadlo, jak něco tak tenkého může obsahovat odpověď na tolik otázek.

„Musí to být důležité,“ poznamenala.

Další ponaučení: Když na něco nechceš odpovídat, přejdi to. „Jste v Billetu už dlouho?“

„Několik let.“ Ustoupila od stojanu s dalekohledem. „Nijak zvlášť se mi tam nelíbí. Uvažuji o odchodu. Doslechla jsem se, že vy jste taky odešel předčasně.“

Při jejím lehkovážném chování se mu to od ní jevilo jako rozumný nápad. On sám si během dvanácti let služby vybral dovolenou jen třikrát a ani na chvíli nevypadl ze střehu. Paranoia patřila k mnoha rizikům povolání, která s sebou práce agenta nese, a ani dva roky dobrovolného důchodu ho z té choroby nevyлéčily.

„Užijte si lyžování,“ popřál jí.

Zítra odletí zpátky do Kodaně. Dnes se zastaví v několika antikvariátech v okolí – profesionální deformace související s jeho novou profesí. Tou knihkupeckou.

Podívala se po něm a sebrala lyže a hůlky. „To taky mám v úmyslu.“

Opustili terasu a prošli téměř vyliďněným návštěvnickým centrem. Jessica zamířila k lanovce, která ji odveze k lyžařským svahům, on k té druhé, která ho vysadí o tři kilometry níž na horském úpatí.

S obálkou v ruce nastoupil do prázdné kabiny. Potěšilo ho, že je v ní sám. Ale těsně předtím, než dveře zaklaply, vtrhli dovnitř muž se ženou. Drželi se za ruce. Obsluha zabouchla zvenčí dveře a kabina vyjela ze stanice.

Malone vyhlížel předním oknem.

Uzavřené prostory byly jedna věc, přelidněné uzavřené prostory zase jiná. Netrýznila ho klaustrofobie, ale pocit, že se nemůže volně pohybovat. V minulosti ho snášel – nejednou se ocitl pod zemí –, ale tíseň, kterou přitom zakoušel, patřila k příčinám, proč se u armády na rozdíl od otce nerozhodl pro ponorky.

„Pane Malone.“

Otočil se.

Žena na něj mířila pistolí.

„Vezmu si od vás tu obálku.“